

Bourgeade Pierre

Một đêm, ở đây...

Tháng 9. Mười giờ tối. Đêm trong veo. Hấn muốn làm tình nhưng hấn không quen cô nào. Dầu sao thì hấn chỉ còn một trăm quan trong túi, không đủ mời một cô ăn một miếng trước khi kết thúc đêm với hấn. Với năm chục quan, ở Paris vào năm 1990, chỉ đủ để mua cốc bia nửa lít và một bánh xăn-vích; đừng mộng mơ hảo huyền.

Hấn đáp tàu ngầm, xuống trạm Maillot, đi thẳng vào rừng Boulogne. Trên con đại lộ chạy về thác nước, các chiếc xế đang rượt đuổi nhau. Hấn tới gần, thấy các nàng đang đổi xe, nhưng hấn không dám gạ chuyện. Ở một chỗ nọ, hấn chứng kiến một cảnh tượng gần như siêu thực, hết như trong phim Fellini: trước một rừng cây tựa một tấm rèm, năm sáu ả xì líp giày cao cổ, vài cô ngực trần, đang đứng im gần như bất động. Bên vệ đường, ngay trước mặt các ả, có chừng một chục cái xế đang đậu. Vài tên đã xuống xe, tựa cửa nhìn các ả. Cách đây chừng mười thước, về phía trái, có một nhóm lái mô tô cũng đang nhìn các ả. Phía trước đám con gái là hai con bực-giê Đức to lớn đang chạy tới chạy lui, ánh mắt như điên. Hấn thầm hỏi làm sao mà tới gần lũ con gái để gạ chuyện với sự hiện diện của hai con cây đó. Có thể tại nó sẽ ra lệnh cho chó đừng cắn nếu có khách tới gần chăng.

Hấn tiếp tục đi về phía thác nước. Tới chỗ bùng binh, hấn ngồi xuống chiếc

ghế băng, hấn lui người một tí vào bóng đêm, tay siết chặt trong túi hai tờ năm chục. Bất chợt, một ả từ trong cánh rừng thưa lặng lẽ bước ra và tới ngồi trên chiếc băng, cách chỗ hấn chừng một thước. ả này có mái tóc vàng và dáng người hơi đầy đà. ả mặc váy ngắn và mang giày cao cổ véc-ni đen láng. Trên vai ả quàng một vành khăn nhưng hấn vẫn có thể nhìn thấy cái xú chiêng đen để lòi cặp vú ra ngoài.

"Trời đã khởi lạnh về đêm", cô gái nói.

"Ồ, lạnh".

"Tối nay em làm khá bộn rồi. Em sắp về đây. Anh có thuốc hông?"

Hấn lục túi, moi gói Gauloises ra mời và đốt thuốc cho ả. ả rít vài hơi, và cứ ngồi im, khuỷu tay chống trên đầu gối, mặt cúi xuống đất, không nói. Hấn quay về phía ả.

"Cô lấy bao nhiêu?"

"Một trăm hai chục, ngậm ông vớ", ả đáp, không ngẩng đầu.

"Nếu... chơi?"

ả ngược nhìn hấn, chậm rãi thở khói.

"Một trăm hai chục, ngậm ông vớ, tôi đã nói rồi mà".

Hấn móc túi lấy hai tờ năm chục ra và đẩy về phía người đàn bà ngồi trên băng ghế.

"Chỉ còn một trăm quan."

ả nhìn hấn với cái nhìn trống rỗng. Hấn đẩy hai tấm giấy bạc về phía dưới đùi nàng.

"Cô cầm tiền đi."

"Anh không hiểu tiếng tây à? Tôi đã nói rõ ràng là một trăm hai mươi quan kia mà."

Một chiếc xế từ bên mé trái phóng ra và đỗ lại trước mặt họ. Có ba bốn thằng đang ngồi trong xe. Gã giữ tay lái đặt cùi chỏ lên thành cửa.

"Kìa em, Mic", người đàn ông nói với người đàn bà, "tìm em này giờ gần một tiếng rồi".

"Các anh tính đi đâu đó?", ả nói với vẻ không vui.

"Về nhà con Danièle, em biết mà."

"Vẫn cái chuyện cũ mèm đó à", ả nói bằng giọng thấp hơn.

"Đừng bày vẽ", tên đàn ông nói, "lên xe đi."

"Ồ."

Ả đứng dậy bước lên xe.

Hắn nhét hai tấm giấy bạc năm chục, đút vào túi quần, rồi hắn đi ngược chiều không men theo hướng cũ, băng qua rừng Boulogne. Xe cô đã thừa bớt. Các ả với hai con chó sói đã rút lui. Khi hắn ra tới cửa ô Maillol thì đã quá ba giờ khuya rồi. Les Sports, cái quán rượu lớn, tuy còn mở cửa nhưng các tên bồi đã sắp ghế lên bàn và đã rải mặt چرا xuống đất. Hắn đứng tựa quầy nốc luôn một hơi ba ly "rom nhỏ" để có thêm cam đảm. Hắn trả tiền bằng một tờ năm chục. Người ta thối lại cho hắn mười quan, hắn nhét vô túi với tấm giấy bạc cuối cùng. Băng qua đại lộ Grande-Armée, hắn tiến vài bước trên đại lộ Pereire. Ở góc đường Débarcadère có hai cô đang nói chuyện và đứng đợi. Một cô tóc nâu, một cô tóc đỏ. Cả hai đều mặc tailleur, hút thuốc, và đeo một cái xắc tay lớn.

"Ông về với em nhé?" cô tóc đỏ nói.

Hắn tiến gần.

"Bao nhiêu?"

"Ba trăm cộng thêm tiền phòng."

"Tiền phòng bao nhiêu?"

"Một trăm."

"Được rồi."

Hắn đi theo nàng trên đường Débarcadère và nàng bước vô cái khách sạn

nhỏ đầu tiên. Hấn theo nàng qua một cái hành lang nhỏ hẹp, tường dán giấy vàng. Ở cuối hành lang là một khung cửa kính, nàng đẩy cửa, tiến lại quỳ và tấm bảng mắc chìa khóa.

"Tôi đây mà!" nàng la to.

Nàng nhặt một cái chìa trên tấm bảng, chìa khóa phòng 27, rồi nàng bước lên cầu thang, đi trước hấn. Hấn leo lên hai tầng chót, nới gót nàng. Nàng mặc một chiếc váy bó sát người, cặp mông nàng hơi to, vớ đen với đường khâu hiện rõ, giày cao gót đen. Nàng vặn ổ khóa mở cửa phòng 27, bước vô, bật điện, tiến về phía bồn rửa mặt và chiếc bi đê đặt trong góc gần khung cửa sổ. Nàng đặt cái xác xuống cạnh chiếc bi đê, nhìn vào gương, lấy tay đẩy đẩy cho mái tóc bông lên.

"Anh cho em thêm tí puộc boá nhé?", nàng hỏi.

Hấn tiến một bước về phía nàng. Hấn rút con dao dẩu trong túi quần ra và khi nàng mỉm cười xoay người lại, hấn cắm phập mũi dao vào bụng nàng, rạch ngon một đường từ dưới lên trên. Miệng nàng mở rộng, một cái hố thẳm, đôi mắt trợn trừng, hấn đoán sẽ có một tiếng rú thoát ra nên dùng bàn tay trái mở xòe bùm miệng nàng lại, và tay phải hấn tiếp tục nhích lưỡi dao lên phía trên. Con dao nhích lên, như thể toàn thân nàng chỉ là một khối mỡ đặc không xương. Nàng ngã quỵ.

Luồn tay dưới cổ và đầu gối, hấn bế xốc nàng lên đặt trên giường. Đầu nàng ngã ra phía sau. Hấn cúi xuống hôn lên môi nàng, nhưng máu trào ra từ cửa miệng đã khép lại. Máu tuôn xuống cằm. Một tiếng thở hắt, một cái rùng mình, nàng đã chết. Hấn cởi tuột chiếc váy, được cài khít bằng một cái móc nhỏ. Người đàn bà không mặc quần lót. Hấn vạch bụng dưới ra xem, trắng toát, cái cửa mình thừa lông, tạo thành một khối mỡ. Hấn gỡ nút quần kéo dương vật ra, hấn muốn chơi nàng, nhưng dương vật hấn mềm và nhót, có thể hấn đã xuất tinh khi giết nàng chẳng, hấn thầm hỏi. Hấn muốn thủ dâm

cho dương vật cứng lại nhưng cũng không được. Hắn rửa con dao trong la va bô, đặt tấm giấy bạc năm chục trên bàn, tắt đèn và rời căn phòng.

Hắn đang thiếp ngủ trên chiếc ghế băng cuối, ở đầu dưới kia của đại lộ Grande Armée, thì bị vực dậy bởi những cái lắc mạnh. Một chiếc xe cảnh sát, sơn xanh và đỏ, với ngọn đèn vàng đang quay mòng mòng, đã đậu lại bên vệ đường. Cửa xe mở. Một người cảnh sát đang đứng cạnh hắn và lắc vai hắn.

"Anh cho xem giấy tờ."

Ngày sắp rạng. Bầu trời trắng dần. Hắn nghe lạnh. Hắn móc túi trong của áo vét lấy thẻ căn cước ra đưa cho người cảnh sát.

"Anh ở Nanterre à", người cảnh sát nói. "Vậy thì anh làm gì ở đây?"

"Tôi vừa giết chết một con điếm."

"Ở đâu?", người cảnh sát hỏi, "trong rừng phải không?"

"Không", hắn nói, "ở trong cái khách sạn nhỏ trên đường Débarcadère. Cái khách sạn đầu tiên, bên tay phải."

"Vậy thời ta hãy tới đó", người cảnh sát nói.

Hắn trở lại đường Débarcadère, người cảnh sát nắm chặt cánh tay hắn, chiếc xe cảnh binh chạy rề rề theo, bám sát lề đường. Họ dừng chân trước cửa khách sạn.

"Ở tại chỗ này", hắn nói.

Hai người cảnh sát khác bước xuống xe. Người thứ nhất bấm chuông.

Không thấy có động tĩnh. Người cảnh sát gọi chuông một lần nữa, rồi đập thình thịch vào cánh cửa. Bên trong ánh đèn bật sáng. Có tiếng người ho.

Cửa hé mở.

"Gì thế?"

"Có chuyện gì đã xảy ra ở đây không?", người lính nói.

Cánh cửa mở rộng. Một cụ già hiện ra, trong chiếc áo khoác mặc trong nhà.

"Ông muốn có chuyện gì xảy ra ở đây hả?" mẹ ta nói.

"Ông này cho biết có chuyện lôi thôi ở đây", người cảnh sát nói (quay về phía hắn). "Phòng số mấy?"

"Hai mươi bảy."

"Ta lên xem vậy."

Họ đi băng qua cái hành lang vàng nhỏ hẹp, tới chỗ tiếp khách, người cảnh sát nhặt chiếc chìa khóa phòng 27 trên tấm bảng, họ trèo lên hai tầng lầu.

Phòng 27 là căn buồng thứ hai bên phải. Hắn nhận ra lớp giấy dán tường có hoa, khung cửa sổ, bồn rửa mặt, cái bi đê, chiếc giường. Thấy đều trong tình trạng đàng hoàng.

"Thế nào?", người lính hỏi.

"Tôi có giết chết một con đỉm trong phòng này", hắn nói.

"Hồi nào?", người cảnh sát nói. "Năm ngoái phải không?"

"Đúng đấy. Hồi năm ngoái."

"Khô chưa?", mẹ già nói. "Một cái khách sạn được trông coi kỹ càng như vậy mà mới sáu giờ sáng đã có cảnh sát tới gọi cửa rồi!"

"Thôi bà đừng than khóc mà làm chi", người cảnh sát nói. Biết đâu có ngày bà cũng cần tới sự có mặt của cảnh sát đó nha!"

Họ đi trở ra đường. Mẹ già đóng cửa lại. Mặt trời đã lên. Phía công trường Étoile, bầu trời lóe vàng.

"May phước cho cậu gặp phải một ngày đẹp trời, thôi xéo ngay", người cảnh sát nói.

Bọn lính bước lên xe, rồ máy và mở còi hụ vang. Hắn đi lại phía cửa hầm métro.

Nguyên tác Pháp văn "Une nuit, ici...", trong Pierre Bourgeade, Éros mécanique (Paris: Éditions Gallimard, 1995).

Nguyễn Đăng Thường dịch
Nguồn: Tienve.org
Được bạn: Mọt Sách đưa lên
vào ngày: 27 tháng 2 năm 2004